

[Arnth Jensen.]
 raadene har foretrukket den trufne Ordning for andre Muligheder, som var til Stede, forekommer det mig, at Sagen kommer ind i noget nyt Spor, idet jeg ikke er kendt med de Muligheder, og jeg vil gerne have at vide af den højtærede Minister, hvad det er. For øvrigt skal jeg udtale Ønsket om, at det, at vi nu har debatteret denne Sag, ikke blot skal blive en Kamp om Ord, men at der ogsaa maa komme et Resultat ud af det, saaledes at den højtærede Minister ved første Lejlighed og helst hurtigst muligt gør den Uret god igen, der er blevet begaaet mod disse Sogne.

Jeg skal dernæst omtale et andet Spørgsmaal, som jeg kom ind paa i min første Tale, nemlig Administrationsudgifterne for Arbejdsløshedskasserne. Jeg rettede i den Anledning følgende Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Stauning, som jeg maaske maa have Lov til at citere — det staar Sp. 907: „Jeg vil derfor spørge det ærede Medlem, om han som Underbygning af sin Tale alvorligt har henstillet til disse Kassers Ledere, at disse Udgifter maa sættes betydeligt ned.“

Dette Spørgsmaal gav Anledning til, at den højtærede Indenrigsminister lod foretage en Undersøgelse af disse Udgifter, og han fandt, at de vel var steget ganske betydeligt siden 1912—13, men i Betragtning af Prisforholdene og det ekstraordinære Arbejde maatte det vistnok siges, at der ikke var noget at sige til disse Administrationsudgifter.

Det vilde glæde mig overordentlig, hvis det skulde vise sig at være Tilfældet. (Afbrydelse: Det har vist sig!). Det ærede Medlem er nu saa sikker i den Sag, jeg er knap saa sikker som det ærede Medlem. (Afbrydelse). Det ærede Medlem har særlig kastet sin Kærlighed paa mig, og der skal ikke være noget i Vejen fra min Side for, at jeg ogsaa kan være med dertil. Men naar disse Udgifter fra 1913 til nu er steget fra 2 Kr. pr Medlem til 5,7 Kr., altsaa omtrent til det 3-dobbelte, føler jeg mig ikke overbevist, før jeg har haft Lejlighed til at se Detaillerne nærmere, om, at der ikke kan rettes en berettiget Kritik derimod. Jeg haaber, at Sagen nu, da jeg har draget den frem, maa blive fuldt oplyst.

Maa jeg dernæst sige til den højtærede Minister, at naar den højtærede Minister mente, jeg havde draget en Sammenligning mellem Arbejdsløshedskasser og Sygekasser, alene fordi de hører ind under Begrebet social Lovgivning, er det ikke rigtigt. Jeg har draget denne Sammenligning, fordi

jeg mente og stadig mener, at en Sammenligning mellem disse to Grene af den sociale Lovgivning er fuldstændig berettiget, ogsaa med Hensyn til deres Administrationsudgifter. Og denne Sammenligning mellem disse to Grene er jo ikke noget nyt. Det kan man overbevise sig om ved at slaa op i Rigsdagstidende for 1912—13, hvor den daværende Indenrigsminister Jensen-Sønderup den 9. Oktober 1912 ved Forelæggelsen af Forslag til Lov om anerkendte Arbejdsløshedskasser netop sammenligner disse to sociale Virksomheder.

Og jeg vil mene, at hvis Arbejdsløshedskasserne ikke var knyttet saa stærkt til de faglige Organisationer, men stod lige saa frit som Sygekasserne, vilde de faa meget større Betydning for de danske Arbejdere. Jeg har nemlig det Indtryk, at selv om der i Loven om anerkendte Arbejdsløshedskasser § 1 staar, at en Arbejdsløshedskasse ikke maa have andet Formaal end at sikre Medlemmerne gensidig Hjælp under Arbejdsløshed, saa bruges disse Kasser til at presse Medlemmer ind i Fagforeningerne, og det var jo ikke Meningen.

Naar det ærede Medlem Hr. Stauning mente, at jeg havde faaet tilstrækkeligt Svar paa mit Spørgsmaal gennem den højtærede Ministers Redegørelse, og i saa Henseende henviste til Sp. 1023, tager det ærede Medlem fejl. Hvis det ærede Medlem derimod havde staaet op og givet Svar paa, hvad den højtærede Minister fremførte paa Sp. 1025, er det muligt, at jeg vilde have følt mig tilfreds. Der siger nemlig den højtærede Minister følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil citere, det er ganske kort: „Faktisk har der imidlertid været en Tendens til Udgiftsforøgelse, som man fra Direktoratets Side har maattet søge at bremse, idet man har fastholdt, at Administrationsudgifterne højst maa andrage 15, under særlige Forhold 20 pCt. af det ordinære Kontingent; fra denne Grundregel har man fra Direktoratets Side ikke villet vige, og Følgen deraf er jo blevet, at man har holdt Stigningstendensen tilbage, saaledes som man ogsaa er pligtig til.“

Jeg antager, at det ærede Medlem har overset dette Stykke af Indenrigsministerens Tale, for her vilde der have været Lejlighed til for det ærede Medlem at staa op her i Tinget og udtale, at det ærede Medlem netop overfor Lederne havde fremhævet, at ogsaa disse maatte tage Konsekvensen af de økonomiske Forhold, vi lever under.